

V TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Ii 7:1-4.6-7)

Lugemine Iiobi raamatust:

Iiob avas oma suu ja ütles: “Kas pole inimese elu maa peal nagu sõjaväeteenistus, ja tema päevad nagu palgalise päevad. Nagu sulane igatseb varjulist kohta, või palgaline ootab oma tasu, nii olen mina saanud pärisosaks pettumusekuud ja vaevaööd. Kui ma magama heidan, siis ma mõtlen: “Millal võiksin tõusta?” Kui olen üles tõusnud, täidab mind rahutus ja ma küsin: “Millal tuleb õhtu?”, kuni taevas hämaraks muutub. Minu päevad on kärmemad kui kuduja värten ja kaovad, kui nad on möödunud. Mõtlen sellele, et minu elu on otsekui tuulepuhang, ja minu silm ei saa enam nägema õnne.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 147:1-2.3-4.5-6; R.3a)

R: Issand teeb terveks need, kelle süda on murdunud.

Hea on meie Jumalale laulda,
teda kaunis on kiita.

Issand ehitab Jeruusalemma jälle üles,
tema kogub kokku Iisraeli rahva pagulased.

R:

Tema teeb terveks need, kelle süda on murtud,
seob kinni valutavad haavad.

Tema määrab tähtede arvu,
nimetab neid kõiki nimepidi.

R:

Meie Issand on suur ja tema võim on väes,
tema tarkus on määratu.

Issand aitab üles need, kes on küüru vajunud,
aga õelaid ta alandab maani.

R:

(Teine lugemine 1Ko9:16-19.22-23)

Lugemine püha apostel Pauluse esimesest kirjast korintlastele:

Vennad, kui ma armuõpetust kuulutan, ei saa ma sellest kiidelda, sest see on mulle peale pandud sunniviisil. Ja häda mulle, kui ma armuõpetust ei kuuluta. Oleks see minu vabast tahtest, siis saaksin ma tasu, kui aga armuõpetuse kuulutamine ei sünni minu tahte järgi, on see siiski ülesanne, mis on usaldatud minu kätte. Mis on siis nüüd mulle palgaks? See, et ma kuulutan evangeeliumi tasuta ega kasuta õigust, mis mulle on lubatud.

Kuigi ma pole kellestki sõltunud, olen ometi saanud kõikide orjaks, et võimalikult paljusid võita armuõpetuse tundmisele. Nii olen ma saanud nõtrade jaoks nõdraks, et olla neile kasuks. Kõigile olen saanud kõigeks, et kasvõi mõnedki ära päästa. Kõike seda teen ma evangeeliumi pärast, et ka mina ise võiksin sellest osa saada.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Mt 8:17)

Halleluuja. Kristus võttis enda peale meie vaevad ja sai osa meie nõtrusest. Halleluuja.

(Evangeelium Mk 1:29-39)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Sel ajal läks Jeesus koos Jaakobuse ja Johannesega Siimoni ja Andrease kotta. Aga seal lamas Siimoni ämm palavikuga voodis ja peagi räägiti sellest ka Jeesusele. Ja Jeesus läks Siimoni ämma juurde, võttis tal käest kinni ja aitas tal tõusta. Ja palavik lahkus temast ja ta teenis neid.

Kui õhtu tuli ja päike looja läks, toodi Jeesuse juurde kõik haiged ja seestunud, ja kogu linn oli kokku tulnud maja ukse ette. Ja Jeesus tegi terveks paljusid, kes kannatasid mitmesuguste haiguste käes, ning ajas välja palju kurje vaime. Ja ta keelas kurjadel vaimudel rääkida, sest nad teadsid, kes ta oli.

Vara hommikul, enne kui valgeks läks, tõusis Jeesus üles ja läks inimtühja paika palvetama. Siimon ja tema kaaslased ruttasid talle järele ja kui nad ta leidsid, siis nad ütlesid: “Kõik otsivad sind!” Aga tema vastas: “Mingem teisale, ümberkaudseisse küladesse, et ma sealgi võiksin kuulutada, sest selleks ma ju olen tulnud.” Ja ta käis läbi kogu Galilea ning kuulutas nende sünagoogides ja ajas välja kurje vaime.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, evangeeliumist loeme, kuidas Jeesus ajas välja palju kurje vaime. Ajas välja? See tähendab, ei hävitanud neid ära, vaid saatis nad kuhugi vahepealsesse vaimuderuumi hõljuma, ehk teisisõnu: uusi ohvreid otsima.

Paraku nii see on selles maailmas, et loodus ei salli tühja kohta. Kui inimene ennast ei pese, tulevad täid ja lutikad, kui enda ümbert ei korista, on hiired, rotid ja prussakad varsti kohal. Vaimse puhtusega on ilmselt samamoodi: kui me oma hinge eest ei hoolitse, leiavad kõik need Jeesuse poolt kord välja aetud pahad vaimud meid kindlasti üles.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, me oleme harjunud tähistama oma religioosseid vaateid sõnaga “usk”. Usk on iseenesest küll suhtumine millessegi, mida me täpselt ei tea, kuid leiame selle poolt rohkem argumente kui vastu. Näiteks kui me Jumalat otseselt ei näe, aga näeme ja tunnetame tema loodut nii iseene näol kui ümbritsevas maailmas, siis on see aluseks, et temasse uskuda. Samuti on ta end meile ju ilmutanud tema vaimust inspireeritud pühades kirjades.

Samas me paneme tähele, et usuga väga lähedas seoses on sõna “ustavus”. Kes usub Jumalasse, peab olema talle ustav ja seadma oma elu tema ilmutatud põhimõtete järgi. See kõik on arusaadav ja peaks hoidma kurjad vaimud meist eemal. Kuid mis on siis “ebausk”? Kas ebausk on ainult see, kui me loeme halvaks endeks meie eest üle tee jooksvat musta kassi või lõuna ajal nähtud ämblikku? Oh ei, ka suur osa meie kristlikust usust võib olla puhas ebausk, kui me näeme Jumalas ainult omaenda õnne ja imede automaati, keda tuleb aina raputada – ja kui see ei aita, siis võib ehk poetada mõne mündigi. Kui me arvame, et teda tuleb järelejätmatult manguda, et ta meile alati kõiges appi ruttaks, siis kinnitame sellega vaid oma kuulumist Jumala kõige libedama kiitmise, kõige piirituma äramoosimise ja kõige häbituma ärakasutamise kirikusse.

Niisuguse usu juurde kuulub ka omapärane suhtumine oma pattudesse: vaata, Jumal, mina olen ristitud ja seeläbi sinu poolt lapsendatud. Kui ma oleksin ristimata, siis oleksin ära teeninud range karistuse, aga nüüd – ahhaa!... Kuna ma olen sinu laps, siis kuidas sa karistad mind täie rangusega!? Sa ju ise andsid apostel Pauluse suu läbi teada, nagu ta selle sõnasõnalt kirja pani: “Sest te ei ole saanud orjuse vaimu, et peaksite jälle kartma, vaid te olete saanud lapseõiguse Vaimu, kelles me hüüame: “Abba! Isa!” Seesama Vaim tunnistab koos meie vaimuga, et me oleme Jumala lapsed. Ja kui me oleme aga lapsed, siis oleme ka pärijad, nii Jumala pärijad kui Kristuse kaaspärijad... Samuti tuleb ka Vaim appi meie nõtrusele: me ju ei tea, kuidas palvetada, nõnda nagu peab, kuid Vaim ise palub meie eest sõnatute ägamistega.” (Rm 8:15 jj)

Jah, siin maailmas saab lapsuke talle testamendiga lubatud noosi küll tõesti pärandaja surma järel endale. Paraku kõigile Vaimu ägamistele vaatamata meil Jumala puhul seda lootust ju ei ole, ning maised võrdlused on tema puhul vaid kaugel kaja kõigest sellest, mis meid viimses kohtus ootab – ja mis pole enam üldse naljakas.

Armsad õed ja vennad, usk Jumalasse algab sellest, kui inimene küsib temalt, mida saaksin teha mina, et olla temale ustav, täita tema tahtmist ja olla osaline tema lunastustöös siin maailmas. Kui aga inimene jääb aina Jumalalt endale imesid ja hüvesid lunima, siis ei ole ta kristluse olemusest õigesti aru saanud ja peagi võtavad kurjad vaimud tema üle valitsemise enda kätte; nad täidavad omal viisil tema palveid, pakuvad talle maiseid hüvesid, ja lõpuks nõuavad selle eest tasuks tema surematu hinge. Sellepärast võiks Jeesuse sõnu apostel Toomasele veidi täiendades öelda: ära ole uskmatu vaid usklik... aga mingil juhul – ära ole ebausklik. Aamen.